Opłata pocztowa uiszczona gotówką.

Nr. 26. Warszawa, dnia 10 września 1938 r. **Rok XXI.**

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

Prenumerata roczna 12 zł. **Cena egzemplarza 1 zł.**

Prenumeratę należy wpłacać na konto P. K. O. Nr. 30-197 „Dziennik Urzędowy Ministerstwa Spraw Wewnętrznych" zaznaczając na odwrocie blankietu nadawczego „Należność za prenumeratę Dziennika Urzędowego Min. Spraw Wewn."

Sprzedaż numerów pojedyńczych i ubiegłych roczników — Ministerstwo Spraw Wewnętrznych (Intendentura) Warszawa, ul. Nowy Świat 69, tel. 663-97.

Wysyłka pojedyńczych numerów i roczników za zaliczeniem pocztowym.

Ogłoszenia o wydawnictwach związanych z zagadnieniami administracji państwowej przyjmowane są wyłącznie na warunkach podanych w Dzienniku Urzędowym Min. Spraw Wewn. z dn. 31 stycznia 1938 r. Nr. 4, poz. 14 po uprzednim wpłaceniu należności na konto czekowe Dziennika Urzędowego M. S. Wewn. Nr. 30197 z podaniem tytułu wpłaty.

Ceny ogłoszeń: cała strona 50 zł., 1/2 str. 30, 1/4 str. — 15 zł.

Redakcja zastrzega sobie prawo odmowy umieszczenia ogłoszenia w całości lub jego części bez podania motywów.

Adres Redakcji: Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, ul. Nowy Świat 69, Wydział Org. Prawny Tel. 220-20.

Adres Administracji: Nowy Świat 69, tel. 678-40.

TREŚĆ.

A. DZIAŁ URZĘDOWY.

II. OKÓLNIK Nr 30.

III. PISMA OKÓLNE.

B. PRZEDRUKI.

I. DZIENNIK USTAW R. P. Nr Nr 63 — 65.

II. MONITOR POLSKI Nr. Nr. 195 — 203.

III. INNE WYDAWNICTWA.

A.

II. Okólniki Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

159.

OKÓLNIK Nr. 30

z dnia 3 września 1938 r.

o współdziałaniu władz administracji ogólnej i organów związków samorządowych przy wykonaniu ustawy o środkach finansowych na popieranie gospodarczo uzasadnionego kształtowania cen artykułów rolniczych.

(Nr SG. 73/1/1).

Do

P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę, Starostów i Prezydentów Miast.

Ustawa z dnia 5 sierpnia 1938 r. o środkach finansowych na popieranie gospodarczo uzasadnionego kształtowania cen artykułów rolniczych (Dz. U. R. P. Nr 56, poz. 447) i rozporządzenie wykonawcze do tej ustawy z dnia 19 sierpnia 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr 61, poz. 477) wchodzą w życie z dniem 5 września r. b.

Ponieważ należyte wykonanie powyższej ustawy mieć może doniosłe znaczenie dla rozwoju życia gospodarczego w kraju, a w stosowaniu przepisów tej ustawy i rozporządzenia wykonawczego, w szczególności przepisów, dotyczących kontroli przemiału zboża i obrotu mąką i kaszą, poważny udział przypada władzom administracji ogólnej i organom związków samorządowych, przeto uważam za konieczne zwrócić uwagę na niektóre z tych przepisów oraz udzielić wskazówek i wyjaśnień co do sposobu ich stosowania i sposobu postępowania odnośnych władz.

A) Ewentualne współdziałanie zarządów gmin w poborze opłaty od mąki i kaszy.

Do uiszczenia opłaty od mąki i kaszy obowiązane są osoby, które wprowadzają te produkty do wolnego obrotu (§ 10 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego).

Opłatę uiszcza się przez umieszczenie na opakowaniu z mąką lub kaszą odpowiednich etykiet (§ 13 ust. 1).

W etykiety należy zaopatrywać się w kasie właściwego terytorialnie urzędu skarbowego (§ 21 ust. 1).

Jak z przytoczonych wyżej przepisów wynika, pobór opłaty odbywa się bez współdziałania władz administracji ogólnej względnie zarządów związków samorządowych. W myśl jednakże przepisu § 21 ust. 2 w wyjątkowych przypadkach izba skarbowa może upoważnić zarządy gmin do sprzedaży i wydawania etykiet. Przypadki takie mogą się zdarzać np. w województwach wschodnich i mogą mieć na celu ułatwienie zaopatrywania się w etykiety płatnikom, zamieszkałym w wielkiej odległości od urzędu skarbowego.

W jaki zaś sposób należy postępować przy wydawaniu etykiet, wynika z przepisów § 22. W myśl tego paragrafu etykiety otrzymuje się na podstawie księgi poboru etykiet według załączonego do rozporządzenia wzoru Nr 4, w której odnośne rubryki wypełnia kasa urzędu skarbowego względnie zarząd gminy (§ 21 ust. 2), zaopatrując każdą pozycję poboru etykiet w pieczęć urzędu (względnie zarządu gminy) i podpis urzędnika upoważnionego. Księga ta powinna być oparafowana przez kasę urzędu skarbowego lub zarząd gminy, upoważniony do wydawania etykiet.

B) Wydawanie kart kontroli przemiału gospodarczego.

Opłacie nie podlegają mąka i kasza, przeznaczone do spożycia we własnym gospodarstwie producenta lub pracownika rolnego (art. 2 ust. 1 ustawy). Obrót tymi produktami podpada pod pojęcie obrotu gospodarczego (§ 36 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego).

Na jakich warunkach powinien być dokonywany przemiał zboża na cele obrotu gospodarczego, określa szczegółowo § 37 rozporządzenia wykonawczego. W szczególności — producentom i pracownikom rolnym przysługuje prawo do przemiału zboża bez uiszczenia opłaty od otrzymywanej mąki i kaszy na podstawie imiennych kart kontroli przemiału gospodarczego według załączonego do rozporządzenia wzoru Nr 9, wydawanych wymienionym wyżej osobom przez sołtysa gromady lub zarząd miejski jednorazowo na cały rok gospodarczy (od 1 sierpnia danego roku do 31 lipca następnego roku) lub na poszczególne partie zboża.

Sołtysi i zarządy gmin miejskich pobierają od producentów i pracowników rolnych tytułem wynagrodzenia po 10 groszy od każdej wydanej karty kontroli; wynagrodzenie to przypada w gromadach na rzecz sołtysów, w gminach miejskich zaś wpływa do kasy miejskiej lub też — za zgodą zarządu miejskiego — na rzecz pracownika, wydającego karty kontroli.

Karty kontroli podlegają ścisłemu zarachowaniu i kontroli. Sołtysi otrzymują je bezpłatnie od zarządów gmin na każdorazowe zapotrzebowanie. Zarządom gmin karty kontroli są przydzielane również bezpłatnie przez odnośne starostwa, które znowuż zaopatrują się w nie w urzędach skarbowych. Starostwa i zarządy gmin prowadzą zapisek przychodu i rozchodu kart kontroli według załączonego do rozporządzenia wzoru Nr 10. Sołtys powinien przechowywać zeszyty otrzymanych kart kontroli aż do ich wyczerpania, po czym grzbiety wydanych kart kontroli zwrócić zarządowi gminy.

C) Kontrola przemiału zboża i obrotu mąką i kaszą.

Kontrola przemiału zboża i obrotu mąką i kaszą uregulowana została w § 50 rozporządzenia wykonawczego w ten sposób, że urzędy skarbowe akcyz i monopolów państwowych przez

swoje organa wykonawcze sprawują w miastach wojewódzkich, powiatowych i w miastach wydzielonych z powiatowych związków samorządowych kontrolę wszystkich zakładów przemiału zboża, wytwórni wyrobów mącznych oraz zakładów hurtowej i detalicznej sprzedaży mąki i kaszy, a w innych miastach i gminach wiejskich— kontrolę tylko tych zakładów przemiału zboża i wytwórni wyrobów mącznych, które na rok 1938 wykupiły świadectwa przemysłowe od I do V kategorii włącznie.

Kontrola pozostałych zakładów przemiału zboża, wytwórni wyrobów mącznych oraz zakładów hurtowej i detalicznej sprzedaży mąki i kaszy należy do zakresu działania powiatowych władz administracji ogólnej i zarządów gmin przy współudziale zainteresowanych organów samorządu gospodarczego.

Do władz tych i organów należy więc kontrola wszystkich zakładów hurtowej i detalicznej sprzedaży mąki i kaszy na obszarze gmin wiejskich i miast, nie będących siedzibą władz powiatowych i niewydzielonych z powiatowych związków samorządowych, a ponadto kontrola zakładów przemiału zboża i wytwórni wyrobów mącznych, znajdujących się na tymże obszarze, o ile wykupiły one na rok 1938 świadectwa przemysłowe VI, VII lub VIII kategorii. Kontrola ta wykonywana będzie na terenie poszczególnych gmin przez zarządy tych gmin pod kierownictwem i nadzorem starostwa. Współudział w kontroli organów samorządu gospodarczego będzie polegał na wykonywaniu czynności, o których mowa w § 37 pkt. 11 i § 46 ust. 2.

W omawianej kontroli współdziałać będzie również Policja Państwowa, przy czym jednak jej udział w kontroli ograniczać się będzie do tych czynności, które w dalszym ciągu niniejszego okólnika określone są jako kontrola dorywcza; poza tym Policja Państwowa współdziałać będzie przy wykonywaniu kontroli w roli asystencyjnej, t. j. w każdym takim wypadku, kiedy przez inne organa kontroli wezwana zostanie ze względów bezpieczeństwa lub spokoju publicznego.

Kontrolę transportu mąki i kaszy we wszystkich miejscowościach wykonują organa urzędów skarbowych akcyz i monopolów państwowych oraz powiatowych władz administracji ogólnej przy współudziale władz samorządowych i organów Polskich Kolei Państwowych. Rzecz jasna, że wykonywanie kontroli transportu mąki i kaszy przez Policję Państwową oraz władze samorządowe aktualne będzie przy transporcie kołowym na drogach, przechodzących przez obszar odnośnych związków samorządowych, a w niektórych przypadkach również przy transportach na drogach wodnych.

Za wykonywanie kontroli nad obrotem mąką i kaszą przez zarządy gmin będzie przyznane wynagrodzenie, którego wysokość ustalona zostanie oddzielnym zarządzeniem. Celem uzyskania materiału orientacyjnego proszę P. P. Wojewodów o przedstawienie mi w terminie do dnia 1 listopada r. b. wniosków co do wysokości i sposobu wypłaty gminom tego wynagrodzenia.

Zakres czynności, wynikających z zadań kontroli przemiału zboża i obrotu mąką i kaszą, przedstawia się jak następuje:

I. Nadzór nad zakładami przemiału zboża polega na dokonywaniu rewizyj obrachunkowych i dorywczej kontroli.

Przy rewizji obrachunkowej zakładu przemiału zboża należy:

1. sprawdzić na podstawie księgi obrachunkowej i załączonych do niej dokumentów:

a) ilość zboża (żyta, pszenicy i jęczmienia), otrzymaną przez zakład przemiału,

b) ilość zboża wziętą do przemiału,

c) ilość mąki (żytniej, pszennej i jęczmiennej) i kaszy (pszennej i jęczmiennej, otrzymaną z przemielonego zboża przy uwzględnieniu normalnego rozkurzu podczas mielenia,

d) ilość mąki i kaszy, wydaną z zakładu przemiału do obrotu gospodarczego i do obrotu handlowego (wewnątrz kraju), wysłaną zagranicę lub na obszar W. M. Gdańska i wywiezioną do innych młynów,

2. ustalić na podstawie księgi obrachunkowej zapasy zboża oraz mąki i kaszy, jakie powinny znajdować się w zakładzie przemiału.

3. ustalić rzeczywiste zapasy zboża oraz mąki i kaszy, zamagazynowane i znajdujące się w przerobie,

4. wyprowadzić ewentualne nadwyżki lub ubytki przez porównanie zapasu książkowego z rzeczywistym.

Straty, powstałe przy mieleniu zboża i magazynowaniu gotowych produktów przemiału, przeciętnie wynoszą od 3% do 5% zboża wziętego do przemiału; na otręby zaś przypada około 30% ilości zboża wziętego do przemiału, jeżeli chodzi o mąkę t. zw. pytlówkę, natomiast 2% ilości zboża wziętego do przemiału, jeżeli chodzi o mąkę t. zw. razówkę. A więc za 100 kg. zboża powinno się otrzymać około 65 kg pytlówki względnie 95 kg razówki. Straty te jednak zależne są od technicznego urządzenia przedsiębiorstwa, należy je zatem traktować indywidualnie dla każdego zakładu przemiału.

Stwierdzone przy rewizji nadwyżki zboża oraz mąki i kaszy powinny być zapisane do księgi obrachunkowej na przychód, a stwierdzone ubytki — na rozchód.

W każdym przypadku należy zbadać przyczynę powstania nadwyżek lub ubytków celem stwierdzenia, czy zakład zapisuje do księgi obrachunkowej wszystkie ilości otrzymanego zboża oraz wytworzonej mąki i kaszy, tudzież czy nie wypuszcza mąki i kaszy bez uiszczenia przepisowej opłaty (o ile chodzi o okres, w którym istnieje obowiązek uiszczenia opłaty).

Poza wyszczególnionymi wyżej czynnościami należy ustalić:

a) na jaką ilość mąki i kaszy zakład przemiału pobrał etykiet każdego rodzaju w badanym okresie (na podstawie księgi poboru etykiet),

b) na jaką ilość mąki i kaszy zakład przemiału posiada etykiet każdego rodzaju w chwili przeprowadzania rewizji,

c) na jaką ilość mąki i kaszy zakład przemiału wyrozchodował pobranych etykiet oraz porównać tę ilość (lit. c) z ilością mąki i kaszy, rzeczywiście wydaną z zakładu przemiału.

Wszystkie wyniki rewizji obrachunkowej należy uwidocznić w księdze obrachunkowej.

Rewizje obrachunkowe w zakładach przemiału zboża należy przeprowadzać przynajmniej dwa razy w ciągu roku.

Kontrola dorywcza zakładu przemiału polega na sprawdzeniu:

1. czy zakład przemiału nie posiada połączenia z wytwórnią wyrobów mącznych lub z zakładem detalicznej sprzedaży mąki i kaszy (§ 43),

2. czy worki z mąką i kaszą układane są w sposób umożliwiający ich przeliczenie i skontrolowanie zawieszonych na nich etykiet (§ 47),

3. czy przemiał gospodarczy zboża odbywa się na warunkach określonych w § 37 ust. 1, 3, 4, 7, 8, 9 i 13,

4. czy zakład przemiału przy obrocie mąką i kaszą między młynami stosuje się do postanowień § 35,

5. czy wywóz mąki i kaszy za granicę lub na obszar W. M. Gdańska odbywa się zgodnie z przepisami § 31,

6. czy pokredytowane kwoty opłaty od mąki i kaszy zostały uiszczone we właściwych terminach.

Poza tym należy przeprowadzać czynności kontrolne, przewidziane w § 52 ust. 1.

II. Nadzór nad zakładami hurtowej sprzedaży mąki i kaszy odbywa się przez przeprowadzanie rewizyj obrachunkowych i kontroli dorywczej.

Rewizja obrachunkowa zakładów hurtowej sprzedaży mąki i kaszy polega na sprawdzeniu poszczególnych pozycyj przychodu i rozchodu księgi magazynowej z załączonymi do niej dokumentami oraz na porównaniu pozostałości książkowej z rzeczywistym zapasem mąki i kaszy.

W przypadku stwierdzenia nadwyżek lub ubytków mąki i kaszy należy postąpić analogicznie, jak w zakładach przemiału zboża.

Wyniki rewizji powinny być uwidocznione w księdze magazynowej.

Rewizje obrachunkowe w zakładach hurtowej sprzedaży mąki i kaszy należy przeprowadzać przynajmniej dwa razy w ciągu roku.

Kontrola dorywcza zakładów hurtowej sprzedaży mąki i kaszy polega na dokonaniu czynności kontrolnych przewidzianych w § 52 ust. II.

III. Nadzór nad zakładami detalicznej sprzedaży mąki i kaszy odbywa się przez przeprowadzanie dorywczej kontroli.

Kontrola ta polega na dokonaniu czynności wymienionych w § 52 ust. III.

IV. Nadzór nad wytwórniami wyrobów mącznych odbywa się przez przeprowadzanie dorywczej kontroli, polegającej na dokonaniu czynności, wyszczególnionych w § 52 ust. IV.

Poza tym w piekarniach należy porównywać ilość mąki, wziętej do produkcji ze zdolnością przetwórczą przedsiębiorstwa, ustalaną na podstawie danych, o których mowa w § 46 ust. 2, a to celem sprawdzenia, czy piekarnia nie używa mąki pochodzącej z obrotu gospodarczego lub z potajemngo przemiału.

V. Nadzór nad transportem mąki i kaszy odbywa się przez przeprowadzanie dorywczej kontroli, polegającej na dokonaniu czynności wymienionych w § 53.

Szczególną uwagę należy zwrócić na transport mąki i kaszy odbywający się na szosach i drogach oraz na transport tych produktów drogą wodną, a to celem zapobieżenia przenikaniu do obrotu handlowego (zwłaszcza do zakładów detalicznej sprzedaży i do piekarń) mąki i kaszy przeznaczonej do spożycia we własnym gospodarstwie producenta lub pracownika rolnego i zwolnionej wskutek tego od opłaty (worki z taką mąką i kaszą nie są zaopatrzone w przepisowe etykiety i plomby).

Również niezbędnym jest zwrócenie szczególnej uwagi, aby pieczywo wytworzone z mąki, przeznaczonej do spożycia we własnym gospodarstwie producenta lub pracownika rolnego nie było przywożone przez te osoby do miast celem wprowadzania do obrotu handlowego (§ 37 ust. 12). Należy mieć na uwadze, że brak np. na chlebie firmowej etykietki piekarni nasuwa przypuszczenie, iż chleb taki został wypieczony przez producenta lub pracownika rolnego z mąki przeznaczonej do spożycia w jego własnym gospodarstwie, a więc z mąki, od której opłata nie została uiszczona.

Kontrolę przedsiębiorstw wymienionych wyżej należy przeprowadzać w taki sposób, aby normalny bieg pracy w kontrolowanym przedsiębiorstwie nie został zakłócony i aby dla przedsiębiorcy kontrola ta była możliwie najmniej uciążliwa.

W przypadku stwierdzenia większego ruchu w zakładzie detalicznej sprzedaży mąki i kaszy należy odstąpić od zamierzonej kontroli, o ile tylko nie ma uzasadnionych obaw co do istnienia przestępstwa w danym zakładzie.

Rewizje obrachunkowe, jak również kontrola dorywcza wymienionych wyżej przedsiębiorstw winna być zawsze niespodziewaną i w takim czasie wykonywana, kiedy odnośne przedsiębiorstwo nie znajduje się w momencie poważnego nasilenia ruchu. To ostatnie zastrzeżenie nie odnosi się do tych przypadków gdy zachodzi uzasadnione podejrzenie nadużycia.

Zakłady przemiału zboża i wytwórnie wyrobów mącznych mogą być kontrolowane o każdej porze dnia i nocy bez względu na to, czy przedsiębiorstwo jest w ruchu lub nie, zakłady zaś hurtowej i detalicznej sprzedaży mąki i kaszy mogą być kontrolowane w no-

cy tylko o tyle, o ile tego istotna przyczyna będzie wymagała.

W razie stwierdzenia niezgodności stanu faktycznego z obowiązującymi przepisami, należy przede wszystkim przeprowadzić niezwłocznie dochodzenia mające na celu wyjaśnienie, czy mąka lub kasza pochodzi z nielegalnego obrotu oraz ustalenie źródła jej pochodzenia tudzież osoby lub firmy, dla której jest przeznaczona. Wyniki dochodzenia należy niezwłocznie przedstawić odpowiednim władzom zgodnie z przepisami § 35.

Pobieranie prób mąki i kaszy, przewidziane w § 7 rozporządzenia wykonawczego powinno być ograniczone do wyjątkowych przypadków i stosowane tylko wówczas, gdy w inny sposób nie można ustalić, czy dany produkt przemiału podlega ustanowionej opłacie.

D) Parafowanie ksiąg kontrolnych.

Do obowiązków zarządów gmin należy wreszcie parafowanie ksiąg kontrolnych, o których mowa w § 56 rozporządzenia wykonawczego.

Jak już wyjaśniono w piśmie Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 24 sierpnia r. b. Nr SS. 55/178-1 za wykonywanie tej czynności gminy mogą pobierać opłatę administracyjną na podstawie art. 27 ustawy o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych, przy czym opłata za oparafowanie jednej księgi nie powinna w zasadzie przekraczać sumy zł 3 (trzy złote).

Zechcą P. P. Wojewodowie powyższe wyjaśnienia i wskazówki podać do wiadomości i stosowania podległym władzom administracji ogólnej, jak również zarządom związków samorządowych oraz dopilnować, ażeby podległe Panom lub przez Panów nadzorowane organa państwowe i samorządowe, powołane do wykonania przepisów wymienionych we wstępie ustawy, zapoznały się dokładnie ze swymi obowiązkami w tym zakresie i obowiązki te gorliwie wykonywały.

(—) Sławoj Składkowski.
MINISTER

III. Pisma Okólne Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

160.

DECYZJA

Na podstawie art. 1 ust. (1) dekretu z dnia 2 października 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 72, poz. 455) i § 2 rozporządzenia z dnia 15 listopada 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 86, poz, 534) udzielam Bielsko-Bialskiemu Towarzystwu Sportowemu z siedzibą w Bielsku pozwolenia na ustanowienie i używanie odznaki organizacyjnej według wzoru *)

Odznaka może być używana jako odznaka członkowska do noszenia w klapie.

Za odznaki członkowskie Zarząd pobierać może od członków jednolitą opłatę tytułem zwrotu kosztów, nie więcej jednak niż 2 zł.

Wydawanie odznaki stowarzyszenia osobom nie będącym jego członkami jest zakazane.

(Warszawa, dnia 2 września 1938 r. Nr AP 3-274).

Za MINISTRA
(—) Nakoniecznikow-Klukowski
PODSEKRETARZ STANU

*) Nie przedrukowano.

161.

DECYZJA

Na podstawie art. 1 ust. (1) dekretu z dnia 2 października 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 72, poz. 455) i § 2 rozporządzenia z dnia 15 listopada 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 86, poz. 534) w porozumieniu z Ministrem Spraw Wojskowych udzielam Związkowi Powstańców Wielkopolskich (Poznań, ul. Mickiewicza 35 m. 11) pozwolenia na ustanowienie i używanie chorągwi i mundurów według załączonych wzorów *).

Chorągwie mogą być używane przy zbiorowych wystąpieniach Zarządu i jego członków.

Chorągwie poszczególnych oddziałów mogą wykazywać drobne odchylenia dla odróżnienia poszczególnych oddziałów.

(Warszawa, dnia 3 września 1938 r. Nr AP 3-255).

Za MINISTRA
(—) Nakoniecznikow-Klukowski
PODSEKRETARZ STANU

162.

PISMO OKÓLNE

z dnia 3 września 1938 r.

o korkach do straszaków

(Nr AP 41/31).

Do
Urzędów Wojewódzkich i Komisariatu Rządu na m. st. Warszawę.

Z uwagi na liczne w ostatnich czasach wypadki eksplozji t. zw. korków do straszaków zarówno w miejscach sprzedaży, jak i przy transportowaniu oraz pozostające w związku z tym nieszczęśliwe wypadki — Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wyjaśnia i zarządza co następuje:

1) Materiał wybuchowy w tych korkach składa się z masy saletrowej lub chloranu albo mieszaniny prochu i mielonego szkła, wobec czego korki te uważać należy za materiał wybuchowy w rozumieniu postanowień art. 1 ust. (4) prawa o broni, amunicji i materiałach wybuchowych z dnia 27 października 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr 94, poz. 807). Korki do straszaków nie mogą więc być przedmiotem wolnego obrotu handlowego i w myśl artykułów 37 i 38 powołanego prawa zawodowo handlować nimi można tylko na podstawie zezwoleń, udzielanych przez właściwą wojewódzką władzę administracji ogólnej.

2) Przy transportowaniu i magazynowaniu korków do straszaków należy używać skrzynek drewnianych, należycie uszczelnionych i wyłożonych falistym papierem lub wełną drzewną.

*) Nie przedrukowano.

Skrzynki te winny być opatrzone w napis ostrzegawczy. Pudełka z korkami, umieszczane w skrzynkach, winny być z twardej tektury i podzielone na kratki, dostosowane do rozmiarów korków, które wkłada się w te kratki.

3) Z uwagi, iż przyczyny eksplozji w przeważnej części leżą w wadliwej konstrukcji korków, pochodzących często z nielegalnie istniejących anonimowych wytwórni, zabrania się magazynować i sprzedawać wyroby takich anonimowych wytwórni, nie posiadających koncesji na wyrób artykułów pirotechnicznych i materiałów wybuchowych.

4) W miejscach sprzedaży skrzynki względnie pudełka, zawierające korki do straszaków, mają być składane w specjalnym miejscu z dala od innych towarów.

5) Ponieważ sprzedawcami wymienionych artykułów dotychczas są przeważnie sklepy branży papierniczo-galanteryjno-zabawkarskiej, nie należy z uwagi na ich egzystencję ograniczać wspomnianego handlu tylko do sklepów zajmujących się właściwym handlem bronią i amunicją. Zezwolenia na handel korkami do straszaków można wydawać również osobom, które dotychczas ich sprzedażą się trudniły lub trudnić się zamierzają, jednakże pod warunkiem przestrzegania wytycznych niniejszego zarządzenia.

(—) Michałowski
DYREKTOR DEPARTAMENTU

163.

PISMO OKÓLNE

z dnia 5 września 1938 r.

w sprawie korespondencji zagranicznej władz administracji ogólnej i samorządowych z urzędami konsularnymi Z. S. R. R.

(Nr GL. 65-16/2)

Do

P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę, Prezesów Wojewódzkich Sądów Administracyjnych, Starostów i Prezydentów Miast.

Nawiązując do okólnika (cz. II) Nr 66 z dnia 25 kwietnia 1931 r. (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr 3, poz. 107) — Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministerstwem Spraw Zagranicznych podaje do wiadomości i stosowania, co następuje:

Z uwagi na to, że urzędy konsularne R. P. znajdujące się na terytorium Z. S. R. R. nie mają prawa bezpośredniego korespondowania z miejscowymi władzami, przeto władze i urzędy administracji ogólnej oraz samorządowe winny pisma skierowywane do nich bezpośrednio przez urzędy konsularne Z. S. R. R. w Polsce zwracać bez załatwienia z zawiadomieniem, że odnośną korespondencję należy przeprowadzić w drodze dyplomatycznej.

Niniejsze zarządzenie nie narusza zasad ustalonych w okólniku Nr 61 z dnia 26 kwietniu 1934 r. (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr 11, poz. 109), w sprawie wydobywania dokumentów z Z. S. R. R.

(—) Hausner
DYREKTOR GABINETU

Ponadto otrzymują:
P. Komendant Główny Policji Państwowej,
P. Dowódca Korpusu Ochrony Pogranicza,
P. Dyrektor Głównego Urzędu Statystycznego.

164.

PISMO OKÓLNE

z dnia 8 września 1938 r.

o wydawaniu kart kontroli przemiału gospodarczego.

(Nr. SG. 73/1/2).

Do

P. P. Wojewodów i Starostów.

W okólniku z dnia 3 b. m. Nr 30 Ministerstwo Spraw Wewnętrznych poinformowało P. P. Starostów, że w druki karty kontroli przemiału gospodarczego mają się starostwa zaopatrywać w urzędach skarbowych.

Dla przyspieszenia rozdziału tych druków Ministerstwo Skarbu rozesłało je jednakże nie do urzędów skarbowych, lecz bezpośrednio do starostw.

O ile by więc w poszczególnych przypadkach starostwo nie otrzymało druków kart lub też zapas druków, dostarczony starostwu, okazał się niewystarczający, należy się zwracać z zapotrzebowaniem na brakującą ilość druków bezpośrednio do Ministerstwa Skarbu (Wydział Gospodarczy, Komisja Normalizacji Druków i Wydawnictw, tel. 11-05-06).

(—) Podwiński
DYREKTOR DEPARTAMENTU

B.

I. Przedruki z Dziennika Ustaw R. P.

z 29 sierpnia Nr 63 Rok 1938

Poz. 479. Ustawa z dnia 16 sierpnia 1938 r. o samorządzie gminy m. st. Warszawy *).

Poz. 480. Ustawa z dnia 16 sierpnia 1938 r. o wyborze radnych miejskich *).

Poz. 481. Ustawa z dnia 16 sierpnia 1938 r. o wyborze radnych gromadzkich, gminnych i powiatowych *).

Poz. 482. Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 23 sierpnia 1938 r. o tymczasowym wprowadzeniu w życie postanowień porozumienia z dnia 16 lipca 1938 r. między Polską a Finlandią o cleniu serów pochodzenia fińlandzkiego.

Poz. 483. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 22 sierpnia 1938 r. o utworzeniu urzędów

*) Będzie przedrukowana w specjalnym numerze 27.

celnych w Gromadziszkach i w Zawiasach oraz Posterunku Celnego w Oranach.

Poz. 484. Obwieszczenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 lipca 1938 r. o sprostowaniu błędu w wykazie nieruchomych majątków państwowych przeznaczonych do sprzedaży, stanowiącym załącznik do rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 30 grudnia 1924 r. o sprzedaży niektórych nieruchomych majątków państwowych.

z 30 sierpnia Nr 64 Rok 1938

Poz. 485. Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 23 sierpnia 1938 r. o tymczasowym wprowadzeniu w życie postanowień drugiego protokołu dodatkowego do konwencji handlowej i nawigacyjnej między Rzecząpospolitą Polską a Królestwem Rumunii z dnia 23 czerwca 1930 r.

Poz. 486. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 22 sierpnia 1938 r. wydane w porozumieniu z Ministrami Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych w sprawie zmiany rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 26 kwietnia 1938 r. o zniżkach celnych i zwolnieniach od cła.

---

z 2 września Nr 65 Rok 1938

Poz. 487. Ustawa z dnia 16 sierpnia 1938 r. o zatwierdzeniu układu z dnia 20 czerwca 1938 r. między Stolicą Apostolską a Rzecząpospolitą Polską w sprawie ziem, kościołów i kaplic pounickich, których Kościół Katolicki został pozbawiony przez Rosję.

Art. 1. Zatwierdza się układ między Stolicą Apostolską a Rzecząpospolitą Polską w sprawie ziem, kościołów i kaplic pounickich, których Kościół Katolicki pozbawiony został przez Rosję, podpisany w Warszawie dnia 20 czerwca 1938 r. i upoważnia się Prezydenta Rzeczypospolitej do ratyfikacji tego układu.

Art. 2. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Spraw Zagranicznych, wykonanie zaś postanowień powyższego układu — Ministrom: Wyznań Religijnych i Oświeeenia Publicznego, Spraw Wewnętrznych, Skarbu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z innymi właściwymi ministrami.

Art. 3. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Poz. 488. Ustawa z dnia 23 sierpnia 1938 r. o Akademii Wychowania Fizycznego Józefa Piłsudskiego w Warszawie.

Poz. 489. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 30 lipca 1938 r. wydane w porozumieniu z Ministrami Skarbu, Spraw Zagranicznych i Spraw Wojskowych w sprawie kontroli ruchu osobowego przez granice Państwa.

Na podstawie art 2 ust. (3) i art. 22 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 23 grudnia 1927 r. o granicach Państwa (Dz. U. R. P. z 1937 r. Nr 11, poz. 83) zarządzam co następuje:

Rozdział I.

Przepisy ogólne.

§ 1. (1) Osoby, przekraczające granice Państwa, podlegają kontroli, dokonywanej przez wymienione w § 16 państwowe organa służby bezpieczeństwa, nazywane dalej organami kontroli granicznej.

(2) Kontrola ta polega na sprawdzaniu dokumentów, upoważniających do przekraczania granicy w sposób, określony w niniejszym rozporządzeniu.

§ 2. (1) Dokumentami, uprawniającymi do przekraczania granicy Państwa są:

a) ważne paszporty zagraniczne, wystawione przez władze polskie (paszporty zwyczajne, zbiorowe, służbowe, dyplomatyczne),

b) paszporty zagraniczne, wystawione przez władze obce, zaopatrzone w ważną wizę wjazdową lub przejazdową urzędu zagranicznego Rzeczypospolitej Polskiej — o ile w poszczególnych przypadkach obowiązek posiadania polskich wiz konsularnych nie został zniesiony,

c) ważne dla danego odcinka granicznego dokumenty graniczne, określające obszar i termin ich ważności, wydawane na podstawie umów międzypaństwowych,

d) karty tranzytowe, wystawiane przez towarzystwa okrętowe dla emigrantów do państw zamorskich,

e) dowody tożsamości dla cudzoziemców oraz świadectwa tożsamości (tzw. nansenowskie), wydawane cudzoziemcom przez władze polskie lub obce, zaopatrzone—przy zamierzonym przyjeździe do Państwa Polskiego — w odpowiednie wizy urzędu zagranicznego Rzeczypospolitej Polskiej lub wizy powrotne władz administracji ogólnej,

f) oraz, jeżeli chodzi o granicę morską, dokumenty wymienione w §§ 12 i 14, a także ważne polskie książeczki żeglarskie i morskie karty rybackie, jeżeli cel podróży został potwierdzony przez właściwą władzę zaciągową, wreszcie obce książeczki żeglarskie i morskie karty rybackie, jeżeli są zaopatrzone w ważne wizy urzędu zagranicznego Rzeczypospolitej Polskiej.

Oprócz wymienionych wyżej mogą upoważniać do przekraczania granicy jeszcze i inne dokumenty, jakie by zostały w przyszłości przewidziane w przepisach specjalnych (umowach międzypaństwowych).

(2) Do przekraczania granicy między Państwem Polskim a W. M. Gdańskiem uprawniają — oprócz dokumentów, wymienionych w ust. (1) lit. a) i b) — dowody osobiste, zaopatrzone w potwierdzenie obywatelstwa polskiego względnie gdańskiego, oraz legitymacje urzędowe (urzędników państwowych, pracowników przedsiębiorstw państwowych i osób wojskowych).

Rozdział II.

Przepisy o kontroli granicznej w komunikacji lądowej, rzecznej i lotniczej.

§ 3. (1) Kontrolę osób, przekraczających granicę w ruchu pieszym, kołowym (samochodowym) i kolejowym oraz w komunikacji rzecznej na wodach śródlądowych (rzeki spławne), wykonuje się w położonych na granicy lub przy granicy miejscach, wyznaczonych dla danego ruchu. Miejsca te, nazywane dalej przejściami granicznymi, wymienione są w specjalnych przepisach (w umowach międzypaństwowych) albo też w porozumieniach lokalnych granicznych władz administracji ogólnej z odpowiednimi władzami państw, sąsiadujących z Państwem Polskim (przejścia gospodarcze).

(2) Kontrola osób w ruchu kolejowym może odbywać się także w pociągach pomiędzy granicą Państwa a jedną ze stacyj kolejowych.

§ 4. Dokonywanie kontroli osób w lotniczej komunikacji między Państwem Polskim a innymi państwami odbywa się na lotniskach paszportowo-celnych lub innych specjalnie wyznaczonych, położonych wewnątrz kraju. W razie przymusowego lądowania statków powietrznych (samolotów) poza lotniskami paszportowo-celnymi, kontroli tej dokonuje się w miejscu przymusowego lądowania.

§ 5. Osoby, przybywające na przejścia graniczne (lotniska paszportowo-celne lub też poza tymi lotniskami), obowiązane są okazać organom kontroli granicznej jeden z dokumentów (§ 2), uprawniających do przekraczania granicy oraz, na ich żądanie, także inne dokumenty osobiste, posiadane przez daną osobę (§ 18 ust. (1) lit. a)).

§ 6. Jeżeli cudzoziemiec przekracza granice Państwa w celu przelotu (tranzytem) przez obszar Państwa Polskiego, a z usprawiedliwionych powodów nie zdążył uzyskać polskiej wizy przejazdowej, właściwa dla lotniska paszportowo-celnego powiatowa władza administracji ogólnej może wydać zezwolenie na dalszy przelot (wzór Nr 1), jeżeli:

a) przelot może być dopuszczony bez szkody dla dobra Państwa,

b) cudzoziemiec wykaże się ważnym paszportem swego państwa, zaopatrzonym w wizę wjazdową lub przejazdową kraju sąsiadującego z Państwem Polskim, do którego się udaje, lub przez który następuje przelot, o ile kraj ten wiz takich wymaga, oraz biletem lotniczym ważnym na bezpośredni przelot do tego kraju. Zezwolenie takie może być wydane z ważnością na czas najwyżej do dwóch dni.

§ 7. (1) Przekraczanie granicy Państwa jest zakazane:

a) poza wyznaczonymi dla granicznego ruchu osobowego przejściami granicznymi,

b) przez inne przejście graniczne niż określone w dokumencie przez władzę, która ten dokument wystawiła,

c) w dniach i godzinach, w których przejście graniczne dla ruchu osobowego jest zamknięte (§ 17).

(2) Przepis ust. (1) nie dotyczy przypadków, w których:

a) granicę przekraczają przedstawiciele władz państwowych lub ich organa albo osoby na wezwanie tych władz, w związku z wykonywaniem czynności urzędowych,

b) Minister Spraw Wewnętrznych wyda specjalne zezwolenie na przekroczenie granicy poza przejściami granicznymi.

Rozdział III.

Przepisy o kontroli granicznej w komunikacji morskiej.

§ 8. Kontrolę osób, przekraczających granicę Państwa w komunikacji morskiej, wykonuje się w portach polskich, przy czym kontrola przy lądowaniu pasażerów odbywa się na statkach, a przy zaokrętowaniu — na lądzie.

§ 9. Kapitan statku lub upoważniony zastępca (agent, makler) obowiązany jest:

a) zgłosić organowi kontroli granicznej przybycie każdego statku, który ma zawinąć do portu polskiego z zagranicy, co najmniej na godzinę przed przybyciem statku do brzegu,

b) dołączyć do zgłoszenia listę pasażerów i spis załogi statku,

c) zgłaszać organowi kontroli granicznej odejście każdego statku z portu polskiego za granicę, co najmniej na dwie godziny przed odejściem i zatrzymać statek w porcie aż do zakończenia sprawdzania dokumentów.

§ 10. Osoby, przyjeżdżające na obszar Państwa Polskiego drogą morską, obowiązane są okazać organom kontroli granicznej jeden z dokumentów, uprawniających do przekroczenia granicy, wymienionych w § 2 ust. (1) lit. a), b), d), e) i f) oraz w ust. (2).

§ 11. (1) Pasażerowie statków zawijających z zagranicy do portów polskich, jeżeli nie posiadają dokumentów uprawniających do przekraczania granicy (§ 10), mogą wysiadać na ląd na podstawie dowodów pasażerskich (wzór Nr 2), składających się z dwóch części: karty lądowania i karty zaokrętowania. Przy wysiadaniu pasażera na ląd, organ kontroli granicznej zatrzymuje kartę lądowania przy sobie. Przy powrocie na statek organ kontroli granicznej odbiera kartę zaokrętowania.

(2) Organ kontroli granicznej nie dopuści do lądowania osób, których pobyt na obszarze Państwa Polskiego może zagrażać bezpieczeństwu, spokojowi lub porządkowi publicznemu. Nie będą również dopuszczone na ląd osoby, które dostały się na statek bez wykupienia karty okrętowej.

(3) Formularze dowodów pasażerskich wydaje kapitanom statków powiatowa władza administracji ogólnej za pośrednictwem firm maklerskich.

§ 12. Posiadacz dowodu pasażerskiego w czasie postoju jego statku w porcie polskim jest uprawniony do nieprzerwanego pobytu i poruszania się na lądzie na obszarze powiatów morskiego i kartuskiego oraz do przekraczania granic Państwa w obrębie tych powiatów w kierunku W. M. Gdańska.

§ 13. (1) Członkowie załogi statków, zawijających z zagranicy do portów polskich, mogą w czasie postoju statku wysiadać na ląd i poruszać się swobodnie w obrębie portu i miasta portowego, choćby nie posiadali jednego z dokumentów wymienionych w § 10, jeżeli wylegitymują się dowodem, stwierdzającym ich zajęcie, jako członków załogi statku (książeczki żeglarskie, morskie karty rybackie lub zaświadczenie kapitana statku, zaopatrzone w pieczęć statku).

(2) Przepisy § 11 ust. (2) mają odpowiednie zastosowanie i do członków załogi statku.

§ 14. (1) W razie stwierdzenia — bezpośrednio przed odejściem statku — nieobecności członków załogi statku, kapitan statku obowiązany jest wstrzymać odejście statku do czasu powrotu lub doprowadzenia pozostałych w porcie marynarzy, będących cudzoziemcami.

(2) Przepisy ust. (1) nie będą stosowane w przypadku, gdy:

a) członek załogi statku nie może odbyć dalszej podróży z powodu obłożnej choroby, stwierdzonej przez lekarza portowego,

b) członek załogi statku ma się udać z polecenia armatora na inny statek,

c) kapitan statku złoży kaucję na pokrycie kosztów ewentualnej repatriacji pozostałych marynarzy; wysokość kaucji określa powiatowa władza administracji ogólnej.

§ 15. Przepisy rozdziału niniejszego odnoszą się do wszelkich statków — zarówno handlowych (pasażerskich, towarowych) jak i sportowych (jachtów oraz innych) — o ile udają się za granicę lub też przybywają z zagranicy do portów polskich, nie dotyczą natomiast okrętów wojennych.

Rozdział IV.

Organa kontroli granicznej.

§ 16. (1) Organami kontroli granicznej na przejściach granicznych i poza tymi przejściami oraz na lotniskach paszportowo-celnych i w portach polskich są: Policja Państwowa, Policja Województwa Śląskiego, Straż Graniczna i Korpus Ochrony Pogranicza. Oprócz tych organów, Minister Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Skarbu może w poszczególnych przypadkach powoływać funkcjonariuszów urzędów celnych do wykonywania kontroli granicznej.

(2) Kontrolę graniczną wykonują wymienione w ust. (1) organa, każdy w zakresie zleconym mu szczególnymi przepisami lub zarządzeniami.

§ 17. (1) O ile przepisy specjalne (umowy międzypaństwowe) nie stanowią inaczej, organa kontroli granicznej dokonują kontroli osób na przejściach granicznych w ruchu pieszym i kołowym (samochodowym) w czasie od 1 kwietnia do 30 września w godzinach od 8 do 14 i od 16 do 20, w czasie zaś od 1 października do 31 marca w godzinach od 8 do 13 i od 15 do 18.

(2) Kontrola graniczna na przejściach granicznych kolejowych odbywa się w czasie przyjazdu z zagranicy lub wyjazdu za granicę pociągów kursujących według ustalonego rozkładu jazdy. Przepis ten ma odpowiednie zastosowanie również i do przylotów względnie odlotów statków powietrznych w komunikacji międzynarodowej oraz statków w komunikacji morskiej i na wodach śródlądowych.

(3) O uruchomieniu pociągów nadzwyczajnych, nie objętych rozkładem jazdy, jak również i statków powietrznych, właściwe władze kolejowe lub lotnicze, a o przybyciu lub odjeździe statków w komunikacji morskiej — kapitan statku lub właściwy zastępca (agent, makler), obowiązane są zawiadomić organa kontroli granicznej.

§ 18. (1) Organa kontroli granicznej (§ 16), którym zlecone są obowiązki dokonywania kontroli granicznego ruchu osobowego obowiązane są do:

a) żądania okazania dokumentu, upoważniającego do przekraczania granicy, a w razie potrzeby i innych dokumentów osobistych, sprawdzania autentyczności dokumentu, uprawniającego do przekroczenia granicy, tożsamości legitymujące się tym dokumentem osoby, ważności jego co do czasu, na jaki był wydany, oraz co do przejścia granicznego, o ile przejście to jest w dokumencie wyznaczone,

b) stwierdzenia dokonanej kontroli przez uczynienie odpowiedniej adnotacji w tym dokumencie (§ 20),

c) zatrzymania dokumentów osobistych osoby kontrolowanej oraz zatrzymania tej osoby w razie uzasadnionych podejrzeń co do autentyczności tych dokumentów lub też gdyby się okazało, że według posiadanych informacyj urzędowych, osoba zamierzająca przekroczyć granicę jest poszukiwana przez władze krajowe,

d) niedopuszczania do przekraczania granicy Państwa poza przejściami granicznymi,

e) oddawania w ręce władz granicznych sąsiedniego państwa lub ich organów, osób, podlegających ekstradycji lub deportacji oraz przyjmowania osób, wydawanych w drodze ekstradycji lub deportowanych z zagranicy do Państwa Polskiego.

(2) Jednakże nie będą przyjęte i dopuszczone do przekroczenia granicy osoby deportowane do Państwa Polskiego, jeżeli nie są obywatelami polskimi, z wyjątkiem osób deportowa-

nych tranzytem do innych krajów przez Polskę oraz osób, co do których Minister Spraw Wewnętrznych wyda specjalne zarządzenia.

§ 19. (1) Organa kontroli granicznej, dokonując ochrony granicy Państwa i kontroli granicznego ruchu osobowego, obowiązane są do wzajemnej współpracy oraz do współpracy z organami władz celnych.

(2) Organa kontroli granicznej, którym zlecona jest ochrona granicy lub kontrola granicznego ruchu osobowego, podlegają w tym zakresie władzom administracji ogólnej według zasad, określających ich stosunek do tych władz, a ustalonych w przepisach specjalnych.

§ 20. (1) Dokonanie kontroli granicznej— zarówno przy wjeździe na obszar Państwa Polskiego jak i przy opuszczeniu tego obszaru, organ kontroli granicznej stwierdza przez przyłożenie na dokumencie, uprawniającym daną osobę do przekroczenia granicy, odpowiedniej pieczęci (wzór Nr 3), określającej miejsce i datę przekroczenia.

(2) O ile władza nie zarządzi inaczej, przepisu ust. (1) nie stosuje się do osób, przekraczających granicę Państwa na podstawie dokumentów granicznych, wymienionych w § 2 ust. (1) lit. c) oraz morskich kart rybackich, wymienionych w § 2 ust. (1) lit. f).

§ 21. Organ kontroli granicznej nie dopuści do przekroczenia granicy Państwa osób, nie mogących wykazać się ważnym dokumentem, uprawniającym do przekroczenia granicy oraz usiłujących przekroczyć granicę w innym miejscu aniżeli określonym w dokumencie. Dopuszczenie takich osób do przekroczenia granicy Państwa Polskiego może nastąpić wyjątkowo i tylko na zarządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych.

§ 22. (1) Kontrola podróżnych w pociągach międzynarodowych i na lotniskach paszportowo-celnych odbywa się jednocześnie z rewizją celną, dokonywaną przez urzędy celne. W ruchu pieszym i kołowym (samochodowym) kontrola paszportowa odbywa się przed rewizją celną.

(2) W komunikacji morskiej kontrola dokumentów odbywa się przed rewizją celną. Na statkach pasażersko-towarowych lub towarowych, przystosowanych do przewozu pasażerów, kontrolę dokumentów przeprowadza się równocześnie z odprawą celną na pokładzie statku lub też w jego pomieszczeniach.

Rozdział V.

Przepis końcowy.

§ 23. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie po upływie trzydziestu dni od dnia ogłoszenia.

Załączniki do rozp. Min. Spraw Wewn. z dnia 30 lipca 1938 r. (poz. 489).

Wzór Nr 1
do § 6.

8 cm × 10 cm

Nr ....

Zezwala się niniejszym

Panu ....

obywatelowi ....

na przelot (tranzytem) przez obszar Państwa Polskiego.

Ważne do dnia .... włącznie.

.... dnia .... 19..........

Pieczęć Starostwa

....
podpis Starosty

Wzór Nr 2
do § 11

Karta lądowania
Carte de débarquement.

Nr...................

Statek
Navire ....

Armator
Armateur ....

Nazwisko
Nom ....

Imię
Prénom ....

Obywatelstwo
Ressortissant ....

Oddać organowi kontroli granicznej przy lądowaniu.

Rendre à l'organe de contrôle des frontières en débarquant.

Karta zaokrętowania
Carte d'embarquement.

Ważna w czasie postoju statku w porcie
Valable pendant la relâche du navire dans le port.

Nr......................

Statek
Navire ....

Armator
Armateur ....

Nazwisko
Nom ....

Imię
Prénom ....

Obywatelstwo
Ressortissant ....

Oddać organowi kontroli granicznej przy powrocie na statek.

Rendre à l'organe de contrôle des frontières á l'embarquement.

Wzór Nr 3
do § 20

Średnica 3,5 cm

Średnica 3,5 cm

Poz. 490. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 18 sierpnia 1938 r. o zmianie granic gmin wiejskich Falenty i Wilanów w powiecie i województwie warszawskim.

Poz. 491. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 2 września 1938 r. wydane co do § 1 w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych — o ustaleniu wysokości opłaty od mąki i kaszy oraz o poborze tej opłaty.

Na podstawie art. 4 ust. (2) i (3) ustawy z dnia 5 sierpnia 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr 56, poz. 447) o środkach finansowych na popieranie gospodarczo uzasadnionego kształtowania cen artykułów rolniczych zarządzam co następuje:

§ 1. Wysokość opłaty na cele gospodarczo uzasadnionego kształtowania cen artykułów rolniczych na rynku wewnętrznym, od mąki żytniej, pszennej i jęczmiennej oraz od kaszy pszennej i jęczmiennej ustala się na 3 złote od 100 kg mąki lub kaszy.

§ 2. Zarządza się z dniem 5 września 1938 r. pobór opłaty ustalonej w § 1.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 5 września 1938 r.

II. Przedruki z Monitora Polskiego.

z 27 sierpnia Nr 195 Rok 1938

Poz. 377. Zarządzenie o nadaniu Srebrnego i Brązowego Krzyża Zasługi.

z 29 sierpnia Nr 196 Rok 1938

Poz. 378. Ogłoszenie Prezesa Rady Ministrów z dnia 24 sierpnia 1938 r. o utracie Krzyża i Medalu Niepodległości.

Poz. 379. Zarządzenie o nadaniu Srebrnego i Brązowego Krzyża Zasługi.

Poz. 380. Zarządzenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 20 sierpnia 1938 r. w sprawie opłat na rzecz Kasy Bratniej Zagłębia Dąbrowskiego w IV kwartale 1938 r.

z 30 sierpnia Nr 197 Rok 1938

Poz. 381. Zarządzenie o nadaniu Srebrnego i Brązowego Krzyża Zasługi.

Poz. 382. Zarządzenie o nadaniu Srebrnego i Brązowego Krzyża Zasługi.

z 31 sierpnia Nr 198 Rok 1938

Poz. 383. Zarządzenie o nadaniu Srebrnego i Brązowego Krzyża Zasługi.

Poz. 384. Zarządzenie o nadaniu Srebrnego i Brązowego Krzyża Zasługi.

Poz. 385. Obwieszczenie Ministra Skarbu z dnia 24 sierpnia 1938 r. o wartości jednego grama czystego złota.

z 1 września Nr 199 Rok 1938

Poz. 386. Zarządzenie o nadaniu Złotego Krzyża Zasługi.

Poz. 387. Zarządzenie o nadaniu Srebrnego i Brązowego Krzyża Zasługi.

Poz. 388. Zarządzenie o nadaniu Srebrnego i Brązowego Krzyża Zasługi.

Poz. 389. Zarządzenie o nadaniu Srebrnego Krzyża Zasługi.

Poz. 390. Zarządzenie o nadaniu Srebrnego i Brązowego Krzyża Zasługi.

Poz. 391. Zarządzenie o nadaniu Srebrnego i Brązowego Krzyża Zasługi.

Poz. 392. Instrukcja Komisarza Rządowego Izb Lekarsko-Dentystycznych z dnia 29 sierpnia 1938 r. o sposobie głosowania do rad okręgowych izb lekarsko-dentystycznych.

Poz. 393. Ogłoszenie Komisarza Rządowego Izb Lekarsko-Dentystycznych z dnia 31 sierpnia 1938 r. w sprawie wyborów do Rady Okręgowej Izby Lekarsko-Dentystycznej w Warszawie.

z 2 września Nr 200 Rok 1938

Poz. 394. Zarządzenie o nadaniu Złotego Krzyża Zasługi.

Poz. 395. Zarządzenie o nadaniu Złotego Krzyża Zasługi.

Poz. 396. Zarządzenie o nadaniu Złotego Krzyża Zasługi.

Poz. 397. Zarządzenie o nadaniu Złotego Krzyża Zasługi.

Poz. 398. Zarządzenie o nadaniu Złotego Krzyża Zasługi.

Poz. 399. Zarządzenie o nadaniu Srebrnego i Brązowego Krzyża Zasługi.

Poz. 400. Zarządzenie o nadaniu Srebrnego Krzyża Zasługi.

Poz. 401. Zarządzenie o nadaniu Brązowego Krzyża Zasługi.

z 3 września Nr 201 Rok 1938

Poz. 402. Zarządzenie o nadaniu Złotego Krzyża Zasługi.

Poz. 403. Zarządzenie o nadaniu Srebrnego i Brązowego Krzyża Zasługi.

Poz. 404. Zarządzenie o nadaniu Srebrnego i Brązowego Krzyża Zasługi.

Poz. 405. Zarządzenie o nadaniu Srebrnego i Brązowego Krzyża Zasługi.

Poz. 406. Zarządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 20 sierpnia 1938 r. w sprawie uzupełniającego wyboru radców przez społeczne organizacje rolnicze do Rady Wielkopolskiej Izby Rolniczej.

z 5 września Nr 202 Rok 1938

Poz. 407. Zarządzenie o nadaniu Srebrnego oraz Brązowego Krzyża Zasługi.

Poz. 408. Zarządzenie o nadaniu Srebrnego oraz Brązowego Krzyża Zasługi.

Poz. 409. Obwieszczenie Urzędu Długów Państwa z dnia 31 sierpnia 1938 r. w sprawie wylosowanych Bonów Funduszu Inwestycyjnego.

z 6 września Nr 203 Rok 1938

Poz. 410. Zarządzenie o nadaniu Srebrnego i Brązowego Krzyża Zasługi.

Poz. 411. Zarządzenie o nadaniu Srebrnego i Brązowego Krzyża Zasługi.

Poz. 412. Zarządzenie Ministra Skarbu z dnia 31 sierpnia 1938 r. w sprawie zarządzenia likwidacji Banku Handlowo - Przemysłowego, Spółki Akcyjnej we Włocławku.

Poz. 413. Obwieszczenie Pierwszego Prezesa Najwyższego Trybunału Administracyjnego z dnia 27 sierpnia 1938 r. o wolnych stanowiskach sędziowskich w Najwyższym Trybunale Administracyjnym.

III. Inne wydawnictwa.

Dziennik Urzędowy Ministerstwa Skarbu

Nr 23 z dnia 23 sierpnia 1938 r.

Poz. 590.

Okólnik Ministerstwa Skarbu z dnia 12 sierpnia 1938 r. L. D. V. 21452/1/38 w sprawie czasowego ograniczenia egzekucji u właścicieli gospodarstw wiejskich.

Do

wszystkich izb skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) i wszystkich urzędów skarbowych.

Na czas do dnia 15 października b. r. zarządzam następujące ograniczenia w egzekucji należności podatkowych oraz wszelkich innych należności tak państwowych, jak i zgłoszonych przez wszystkich innych wierzycieli, u właścicieli gospodarstw wiejskich:

1) w stosunku do właścicieli gospodarstw wiejskich, dla których wymiar podatku gruntowego za rok 1938 (obie raty — bez dodatków komunalnych) nie przekracza kwoty 60 zł, należy wstrzymać wszelkie czynności egzekucyjne od zajęcia począwszy;

2) w stosunku do właścicieli gospodarstw wiejskich, dla których wymiar podatku gruntowego za rok 1938 (obie raty — bez dodatków komunalnych) przekracza 60 zł, należy w tym okresie wysyłać jedynie upomnienia oraz dokonywać zajęć ruchomości, nie wyłączając nadwyżek ziemiopłodów i inwentarza (z wyjątkiem żyta i pszenicy przeznaczonych pod zastaw rejestrowy dla kredytu zbożowego) oraz zajęć wierzytelności. Inne czynności egzekucyjne będzie można wykonać dopiero po dniu 15 października b. r. Ograniczenie dalszych kroków egzekucyjnych — poza zajęciem — jednakże nie odnosi się do tych właścicieli gospodarstw wiejskich, którym wymierzono podatek gruntowy za rok bieżący w kwocie, przekraczającej 60 zł, a których zaległości z wymiarów prawomocnych w podatku gruntowym lub innych daninach państwowych i komunalnych przekraczają ostatni roczny wymiar chociażby w jednej z tych danin. U tych właścicieli należy stosować nawet w okresie przed 15 października b. r. — z zachowaniem ograniczeń, wypływających z § 81 ust. 3 P. E. — dalsze kroki egzekucyjne po zajęciu aż do sprzedaży licytacyjnej włącznie, jednakże tylko w stosunku do innych, poza ziemiopłodami i inwentarzem ruchomości; i u tej zatem kategorii gospodarstw wiejskich nie wolno pozbywać w tym okresie w drodze licytacji lub w inny sposób ziemiopłodów i inwentarza, chociażby stanowiły one nadwyżkę.

Zajęć egzekucyjnych należy dokonywać przede wszystkim u tych właścicieli gospodarstw wiejskich, którzy posiadają poważniejsze zaległości, a w szczególności u płatników opornych.

Przypominam treść okólnika z dnia 25 maja 1936 r. L. D. V. 6504/1/36 (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 14, poz. 470) w sprawie egzekucji u rolników.

Polecam wreszcie przyśpieszyć załatwienie ewentualnie zalegających jeszcze podań rolników o ulgi z tytułu klęsk żywiołowych.

Minister Skarbu:
(—) E. Kwiatkowski.

Drukarnia Gaz. Adm. i P. P., Warszawa, Trębacka 11.